

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 468/05
13.04.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија Новице Пековића, председника већа, Слободана Газиводе, Соње Манојловић, Драгана Аћимовић и Анђелке Станковић, чланова већа, са саветником Милом Бандуком, записничарем, у кривичном предмету АА и др, због кривичног дела из члана 168. став 1. КЗ РС, решавајући о жалбама Окружног јавног тужиоца у Новом Саду, оптуженог АА и његовог браниоца адв. АБ као и браниоца оптуженог ББ адв. АВ изјављеним против пресуде Окружног суда у Новом Саду К.510/04 од 26.01.2005. године, после седнице већа одржане дана 13.04.2005. године, донео је

П Р Е С У Д У

УВАЖАВАЊЕМ жалбе Окружног јавног тужиоца у Новом Саду ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Окружног суда у Новом Саду К.510/04 од 26.01.2005. године, само у погледу одлуке о казни тако што се

- оптужени АА, задржавајући као правилно утврђене појединачне казне затвора за два кривична дела разбојништва из члана 168. став 1. КЗ РС од по 3- три године ОСУЂУЈЕ на јединствену казну затвора у трајању од 4- четири године и 6- шест месеци у коју му се урачунава време проведено у притвору од 11.09.2004. године па надаље

- оптужени ББ за извршено кривично дело разбојништва из члана 168. став 1. КЗ РС за које је том пресудом оглашен кривим ОСУЂУЈЕ на казну затвора у трајању од 3- три године у коју му се урачунава време проведено у притвору од 11.09.2004. године па надаље.

Одбијају се као неосноване жалбе оптуженог АА и његовог браниоца као и браниоца оптуженог ББ изјављене против наведене пресуде.

О б р а з л о ж е њ е

Првостепеном пресудом су оглашени кривим оптужени АА због два кривична дела разбојништва из члана 168. став 1. КЗ РС за која дела је након утврђивања појединачних казни затвора од по 3- три године осуђен на јединствену казну затвора од 4- четири године у коју му је урачунато време проведено у притвору од 11.09.2004. године и оптужени ББ због кривичног дела разбојништва из члана 168. став 1. КЗ РС, за које је осуђен на казну затвора од 2- две године у коју му је урачунато време проведено у притвору од 11.09.2004. године.

Истом пресудом према оптуженом АА изречена мера безбедности обавезног лечења алкохоличара у установи за извршење казне а време проведено у таквој установи се урачунава у изречену казну затвора.

Оптужени су обавезани да на име имовинско - правног захтева исплате оштећеном ВВ солидарно 3.900,00

динара у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде под претњом извршења.

Оптужени АА је обавезан да на име имовинско – правног захтева исплати оштећеном ГГ 18.500,00 динара а оштећеном ДД 3.500,00 динара све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде под претњом извршења.

Оптужени су обавезани да солидарно накнаде трошкове кривичног поступка у износу од 12.700.00 динара као и да плате паушал по 2.000,00 динара све у року од 15 дана по правноснажности пресуде под претњом извршења.

Против ове пресуде жалбе су изјавили:

- Окружни јавни тужилац у Новом Саду због одлуке о казни с предлогом да се пресуда преиначи, тако што ће се оптуженима изрећи казна затвора у дужем временском трајању;

- оптужени АА без навођења основа побијања из чије садржине проистиче да је жалба изјављена због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, с предлогом да се његова жалба уважи;

- бранилац тога оптуженог (АА) због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о казни са предлогом да се пресуда преиначи у смислу навода те жалбе и оптуженом изрекне блажа казна и

-бранилац оптуженог ББ због одлуке о казни с предлогом да се првостепена пресуда преиначи изрицањем блаже казне овом оптуженом:

Републички јавни тужилац Србије је поднеском Ктж.601/05 од 4.04.2005. године, подржао жалбу Окружног јавног тужиоца и предложио да се та жалба уважи а да се жалбе оптуженог АА и његовог браниоца као и браниоца оптуженог ББ као неосноване одбију.

После одржане седнице већа Врховни суд је размотрио све списе овог предмета заједно са побијаном пресудом коју је испитао у смислу члана 380. ЗКП, и по оцени навода изнетих у жалбама нашао:

Првостепена пресуда не садржи повреде закона на које другостепени суд пази по службеној дужности (члан 380. став 1. тачка 1 и 2. ЗКП).

Побијајући првостепену пресуду због битних повреда одредаба кривичног поступка у жалби браниоца оптуженог АА се наводи да је првостепени суд прихватио налаз и мишљење вештака психијатра о урачунљивости овог оптуженог иако је тај налаз и мишљење дат без извештаја о експертизи алкохола који би био основ за тачан и прецизни прерачун алкохолемије оптуженог у време извршења дела због чега је вештак био дужан да изнесе чињенице на основу којих је засновао свој налаз и мишљење, а како то исти није учинио тачност налаза и мишљења вештака је доведен у сумњу. Стога по овом браниоцу није правилно утврђена ни урачунљивост овог оптуженог.

Врховни суд, међутим, налази да се изнетим наводима у суштини оспорава чињенични закључак првостепеног суда у погледу урачунљивости овог оптуженог о чему ће бити више речи у даљем образложењу ове пресуде, па дакле, не стоји битна повреда одредаба кривичног поступка.

У жалби овог оптуженог (АА) и његовог браниоца се оспорава да је овај оптужени извршио кривично дело описано под тачком 1. изреке пресуде наводећи да је оштећеног ВВ ударио из другог разлога, а не у

намери да одузимањем његове торбице прибави противправну имовинску корист, а да је ту ситуацију искористио оптужени АА и оштећном одузео торбицу. У жалби оптуженог се оспорава извршење и кривичног дела описаног под тачком 2. изреке пресуде наводећи да је оптужени само присуствовао извршењу тога дела, а да није учествовао у извршењу истог.

Врховни суд, међутим, изнете наводе жалби оптуженог АА и његовог браниоца није могао да прихвати због следећег:

Првостепени суд је правилно оцењујући веродостојним исказ оштећеног ВВ несумњиво утврдио да су оптужени критичном приликом употребом силе на начин описан у изреци побијане пресуде под тачком 1. од њега отели торбицу са новцем, кључевима и личним документима. Оштећени је у свом исказу детаљно описао ток критичног догађаја наводећи да га је први напао оптужени АА ударајући га а да га је потом одвукао до жбуна и држао док му је оптужени ББ отимао торбицу са рамена. При таквом свом исказу оштећени је остао и на суочењу са оптуженима када је поновио да су га оптужени критичном приликом напали и одузели му наведену торбицу. У складу са оваквим исказом оштећеног је и чињеница да су радници СУП-а Нови Сад пронашли торбицу оштећеног. Стога нема сумње да су оптужени по претходном договору применом силе од оштећеног ЋЋ одузели мушку торбицу у намери да себи прибаве противправну имовинску корист, а коју су прибавили у износу наведеном у изреци побијане пресуде, па се наводи жалби оптуженог АА и његовог браниоца, којима се у суштини следи одбрана оптуженог показују неоснованим.

Да је оптужени АА извршено кривично дело описано под тачком 2. изреке пресуде, првостепени суд је несумњиво утврдио на основу потпуног признања оптуженог АА, које је у складу са исказом оштећеног ДД и осталим изведеним доказима, па се наводи жалбе оптуженог да је само присуствовао извршењу тога дела, а да није учествовао у извршењу истог показују неоснованим.

Налазом и мишљењем вештака др. Снежане Попов, који је дат по правилима струке и као такав веродостојан и по оцени овога суда утврђено да је оптужени АА у време извршења дела био у стању смањене урачунљивости али не битно, па се неосновано жалбом његовог браниоца указује да питање урачунљивости оптуженог није расправљено.

Остали наводи жалбе уколико се односе на битне повреде одредаба кривичног поступка или погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање су по налажењу овога суда без утицаја на исход поступка.

Првостепени суд је, дакле, утврдио све чињенице и околности и то како оне које чине обележја кривичних дела у питању, тако и оне које се тичу психичког односа оптуженог АА према извршеним делима а правном оценом по члану 168. став 1. КЗ РС (два кривична дела) правилно је примењен кривични закон. О томе је првостепени суд у образложењу пресуде дао довољно разлога које и овај суд прихвата.

Испитујући правилност одлуке о казни по овим жалбама као и жалбама Окружног јавног тужиоца и браниоца оптуженог ББ Врховни суд налази да су жалбе оптуженог АА и његовог браниоца као и браниоца оптуженог ББ неосноване.

Основано се, међутим, у жалби јавног тужиоца указује да су изречене казне благе и да се истима не може остварити сврха кажњавања.

Оптужени АА је извршио два кривична дела разбојништва, раније је више пута осуђиван због кривичних дела против имовине, а пред Окружним судом у Београду се против њега води кривични поступак због истоврсног кривичног дела. Оптужени ББ је правноснажно осуђен због истоврсног кривичног дела. Изнето као и начин извршења дела (шутирање ногом у груди, ударање песницом у главу, те употреба ножа у извршењу кривичног дела описаног под тачком 2. изреке пресуде) говори о упорности оптужених у извршењу кривичних дела исте врсте и бруталности истих, те великом степену друштвене опасности као извршилаца. Стога Врховни суд налази да је оптуженима требало изрећи строже казне и да није ни било услова за примену одредаба члана 42. и 43. ОКЗ у односу на оптуженог ББ.

Због тога је Врховни суд уважавајући жалбу Окружног јавног тужиоца преиначио првостепену пресуду у погледу одлуке казне као у изреци налазећи да су изречене казне затвора у сразмери са тежином извршених кривичних дела и степеном кривичне одговорности оптужених, те нужне за остварење сврхе кажњавања.

Одлука о мери безбедности обавезног лечења алкохоличара у установи за извршење казне, правилно је у смислу члана 65. ОКЗ, изречена оптуженом АА.

Са свега напред изнетог а на основу члана 391. ЗКП, Врховни суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар, Председник већа-судија,
Мила Бандука, с.р. Новица Пековић, с.р.

За тачност отправка

СШ